

[Robert Christensen.]

ansvar for denne reform, og vi må nu ved tredje behandling stemme imod lovforslaget.

Valbak: Jeg synes, jeg bliver nødt til at tage en tråd op fra debattens afslutning forleden aften for at begrunde og forklare vor markering her ved tredje behandling.

Til anden behandling havde vi udarbejdet et ændringsforslag om at gennemføre reformen i etaper, et forslag, der var til at tage og føle på i sin konkrete udformning. Vi sagde: halvdelen i 1973, målt i kroner var det 450 mill., halvdelen af resten i 1975 og den sidste bid, de sidste karenstage helt præcis, på den måde og i det tempo, arbejdsmarkedsmarkedets parter kan tale sig til rette om det på grundlag af konkret kendskab til forholdene. Dette sidste led ledsagede vi af en opfordring til parterne om at tage opgaven op.

Vore forslag var bestemt af hensyn til samfundsøkonomien, de var bestemt af ønsket om, at vi med den etapevise gennemførelse sikrede os mod tilbageslag å la det, der ligesom toner frem mod princippet om den fulde folkepension, og det var bestemt af ønsket om, at vi lader være med at reservere rub og stub til ét og kun ét formål år ud i fremtiden. Reelt og konkret: svagt stillede, udsatte grupper vil stille os over for nye opgaver i de kommende år, og dem skal der levnes plads til. Vore forslag, vor fornuftige model for den etapevise løsning, fik ikke accept.

Til og med det punkt, lige akkurat det punkt, ville ministeren såmænd nok kunne have regnet med at gennemføre sit lovforslag, uden at vi ville stemme imod ved tredje behandling, for vi er jo aldeles enige i sigtet, altså enige i det principielle. Men jeg erkender, at jeg var dristig, for dristig, forleden aften; jeg tog et skridt videre. Det måtte for mig at se fortsat være aldeles naturstridigt for mange, at det ikke skulle være muligt at finde frem til enighed om en etapevis gennemførelse, når vi godt ved, at noget sådant kunne have samlet bred tilslutning i dette høje ting. Jeg skal ikke gå for vidt, jeg skal nøjes med at henvise til de bekymrede udtalelser, der kom fra hr. Poul Dam forleden aften. Jeg er sikker på, ja, jeg

ved, at disse bekymringer deles af medlemmer af dette ting fra alle partier. Jeg stillede derfor et spørgsmål til ministeren. Jeg spurgte, om ministeren overhovedet ville flytte sig i denne sag. Jeg spurgte: er der et andet sted på vejen, hvor vi kan mødes? Og hvad var svaret på det tredje og sidste forsøg på at række hånden ud? Ministeren sagde: det er nu tredje gang, jeg må svare på dette spørgsmål, svaret er stadig nej; jeg håber, hr. Valbak snart har forstået det. Jo tak, jeg har forstået, alt for godt desværre. Men forstod ministeren, hvad der skete? Jeg skal for en sikkerheds skyld forklare det. Jeg sagde udtrykkelig til ministeren, at det svar, ministeren ville komme med, måtte blive afgørende for mit partis stilling i denne sag. Vi fandt, at ministeren burde svare på det spørgsmål her i salen i fuld offentlighed. Vi fik det svar, som jeg, det erkender jeg, frygtede, men som andre i denne sal ikke på forhånd havde troet muligt. Sagen blev afgjort definitivt, kategorisk.

Jødisk teologi opererer med en tese, som frit oversat kunne lyde sådan: hvis du finder et ord i Skriften, så lyt. Hvis du finder det igen i Skriften, men et andet sted, så tag det til dig som en regel. Men hvis du finder ordet et tredje sted — stadig i Skriften — så tag det som en urokkelig kendsgerning; noget, som ikke længere kan diskuteres, noget, som du må indrette dit liv efter.

Vi har konstateret kendsgerningen. Diskussionen er forbi. Der er af forgængere skabt et fundament, skinner er lagt, et tog er sat på skinnerne, og regeringen har endeligt valgt, med hvilken fart det tog skal køre. Vi har advaret mod den fart. Vi har sagt, at den er Halsbrækkende. Vi står af, eller rettere: vi stod af onsdag aften.

Vor stilling til ændringsforslaget har vi talt om, men med hensyn til lovforslaget må vi i konsekvens af, hvad der skete, stemme imod. Det er imod vores principielle holdning til det sigte, lovforslaget indeholder, men vi vil stemme imod, fordi vi derved klart vil markere, at regeringen og flertallet alene må bære ansvaret for følgerne af den måde, reformen føres ud i livet. Det er derfor, at vi i konsekvens heraf siger fra.

Jeg skylder en tilføjelse. Jeg understreger igen, at vi er enige i sigtet. Vor stilling er alene bestemt af, at vi tager afstand fra